

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben! ... Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”

János evangéliuma a Logoszról, az Igéről szóló elvont gondolatokkal kezdődött, de ebben az evangéliumi szakaszban már nagyon is konkrétta válik: az Atya szereti Jézust, ahogy Jézus is szereti övét. Jézus azt kéri (parancsolja?), hogy követői maradjanak ebben a szeretet-áramlásban. A fordítás szerinti „parancs” szót rögtön viszonylagossá teszi azzal, hogy kifejezetten nem *szolgáknak* – parancsra engedelmeskedőknek –, hanem *barátainak* mondja övét. Nekem úgy tűnik, a szeretet világában a „parancs” szó csupán fordítási hiba lehet!

Mi Jézus célja ezzel a nyomatékosított kéréssel? Nem utasít, mint úr a szolgákat, hanem tudunkba akarja égetni, hogy mi az Atya szándéka szerinti út az ember boldogulásához, és *„hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen”*.

Isten a maga mintájára teremtett embert: *„Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak”* (1Mózes 1,26). Ez a szeretet hozta létre és tartja meg a világot. Az Atya világa szerintinek lettünk megteremtve. Azonban ezt az igazságot az emberiség elfelejtette a történelme során. Jézus felismerése (ti. hogy Isten nem igazságszótó Bíró, hanem szerető Atya, és nekünk is jó testvérekként kell élnünk) tudja visszazökkenteni az emberiséget az Atya eredeti, boldogító szándéka szerinti útra. Jézus önmagát mutatja példaként, és az ő örömét – a teljes örömet adja jutalmul.

Bajnok László, Budapest